

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.119/2565

สำนักงานเลขานุการ

กลุ่มงานวินัยและนิติการ

กรณี คำสั่งแต่งตั้ง โยกย้ายข้าราชการ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
และค่าสินใหม่ทดแทนสำหรับความเสียหายทางจิตใจ

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการสังกัด
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการพิเศษ
ได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้า
กลุ่มงานเภสัชกรรมของโรงพยาบาล
แห่งหนึ่ง

ผู้อำนวยการโรงพยาบาล (ผู้ถูกฟ้องคดี)
ได้มีคำสั่งให้ยกเลิกการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้า
กลุ่มงานของผู้ฟ้องคดี โดยให้นางสาวเอร์
ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ มาปฏิบัติหน้าที่
หัวหน้ากลุ่มงานเภสัชกรรมแทน ทำให้ผู้ฟ้องคดี
ต้องกลายเป็นลูกน้องของนางสาวเอร์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย
เนื่องจากการให้ข้าราชการที่มีระดับตำแหน่ง
อาชญาและประพฤติณอยู่ก่อนมาปฏิบัติหน้าที่
หัวหน้าแทน ทำให้ผู้ฟ้องคดีถูกดูหมิ่นเหี้ยดหยาม
และได้รับความอับอาย จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษา
เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวและเรียกค่าสินใหม่ทดแทน
จากการทำลายเมิดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดี
ต้องเสื่อมเสียซึ่งกันและกัน

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า

คำสั่งแต่งตั้งให้นางสาวเอ่ ตำแหน่งเภสัชกรชำนาญการ
มาปฏิบัติหน้าที่หัวหน้ากลุ่มงานเภสัชกรรมแทนผู้พ้องคดี
เป็นการออกคำสั่งในฐานผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการบริหาร
งานบุคลากรในโรงพยาบาล ซึ่งแม้จะไม่ใช่คำสั่ง

ทางปกครองตามมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ.

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

เพราะไม่ได้กระทบสิทธิและหน้าที่ของผู้พ้องคดีโดยตรง
 เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงภารกิจภายในหน่วยงานเท่านั้น

ซึ่งสิทธิและประโยชน์ในการเป็นข้าราชการไม่ได้
 เปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อผู้พ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง^{หัวหน้ากลุ่มงานนานา民族} จึงถือได้ว่าเป็นผู้มีความรู้

ความสามารถ มีประสบการณ์และความชำนาญงาน

เป็นอย่างมาก ซึ่งเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่หัวหน้า^{กลุ่มงานดังกล่าว} ประกอบกับนางสาวเอ่ มีความอาวุโส

น้อยกว่า ทั้งยังเคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชามาก่อน
 ยอมกระทบต่อจิตใจและการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พ้องคดี^{ภายใต้การบังคับบัญชาของนางสาวเอ่}

ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้พ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ไม่มี
 ประสิทธิภาพหรือมีข้อบกพร่องประการใด ย่อมแสดง
 ให้เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ได้เกิด^{จากความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ} ไม่เป็น^{ไปตามระบบคุณธรรมที่จะต้องคำนึงถึงความสามารถ}

และคุณสมบัติในการจัดคนให้เหมาะสมกับงาน
 ทำให้การปฏิบัติงานของผู้พ้องคดีมีความแตกต่างกัน^{ในบทบาทและอำนาจหน้าที่อย่างมีนัยสำคัญ} จึงถือเป็น^{คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย} เป็นการกระทำการเมิดต่อ

ผู้พ้องคดีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
 มาตรา 420 ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดนั้น

อย่างไรก็ตาม ปรากฏข้อเท็จจริงต่อมาว่าผู้ถูกฟ้องคดี
 ได้มีคำสั่งให้ผู้พ้องคดีกลับไปปฏิบัติหน้าที่เดิม
 หลังจากที่ได้ยื่นฟ้องต่อศาล จึงไม่ต้องมีคำพิพากษาเพิกถอน
 คำสั่งดังกล่าว แต่พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าสินใหม่
 ทดแทนสำหรับความเสียหายทางจิตใจแก่ผู้พ้องคดี
 เป็นจำนวนเงิน 10,000 บาท

